

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **MULTIBRAND s.r.o.**, IČO 28227093
sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Vaňkem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 115 30 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2021 č. j. 40937/21/5300-21442-713011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 15. 11. 2019: č. j. 8600009/19/2001-52521-107636, č. j. 8601140/19/2001-52521-107636, č. j. 8601398/19/2001-52521-107636, č. j. 8601905/19/2001-52521-107636, č. j. 8602139/19/2001-52521-107636, č. j. 8602361/19/2001-52521-107636, č. j. 8602648/19/2001-52521-107636, č. j. 8602955/19/2001-52521-107636, č. j. 8603211/19/2001-52521-107636, č. j. 8604142/19/2001-52521-107636, č. j. 8604382/19/2001-52521-107636, č. j. 8604674/19/2001-52521-107636 a č. j. 8604870/19/2001-52521-107636, a změnil dodatečné platební výměry správce daně ze dne 15. 11. 2019, č. j. 8599539/19/2001-52521-107636, č. j. 8601636/19/2001-52521-107636, č. j. 8603510/19/2001-52521-107636, č. j. 8605097/19/2001-

52521-107636 a č. j. 8605594/19/2001-52521-107636. Těmito dodatečnými platebními výměry správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období leden až prosinec 2016 a leden až červen 2017 a současně uložil povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“) ve výši 20 % z částky doměřené daně. Žalovaný v odvolacím řízení snížil daň doměřenou správcem daně o částku 30 607 011 Kč a penále o částku 6 121 403 Kč.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně zahájil dne 8. 8. 2018 daňovou kontrolu žalobkyně, tehdy daňového subjektu, v rozsahu zdaňovacích období leden – prosinec 2016, leden – prosinec 2017, leden – březen 2018 a květen 2018 (viz protokol o zahájení daňové kontroly č. j. 1917778/18/2510-60562-507639). Daňová kontrola byla ukončena dne 10. 10. 2019 projednáním Zprávy o daňové kontrole č. 2166840/19/2510-60562-507639, (dále též „Zpráva o daňové kontrole“). Předmětným rozhodnutím je rozhodováno o odvolání pouze proti dodatečným platebním výměrům, tj. doměření daňové povinnosti za období leden – prosinec 2016, leden – červen 2017. Ve vztahu k dalším zdaňovacím obdobím, bude vydáno samostatné rozhodnutí.
3. Žalovaný konstatoval, že výsledkem kontrolního zjištění, k němuž správce daně v průběhu daňové kontroly dospěl, bylo, že daňový subjekt v jednotlivých zdaňovacích obdobích neprokázal, že nárok na odpočet daně z deklarovaných přijatých zdanitelných plnění byl uplatněn podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDPH“), když neprokázal, že tato plnění byla skutečně přijata. Zároveň daňový subjekt neprokázal faktické uskutečnění jím deklarovaných zdanitelných plnění. Stíhá jej přitom povinnost podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. j) ZDPH jako osoby, která vystavila daňový doklad, na kterém uvedla daň, tuto daň přiznat a odvést. Správce daně přitom vznesl důvodné pochybnosti, které vyjádřil ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 5. 12. 2018 č. j. 2479329/18/2510-60561-507903 (dále též „Výzva“). Na daňovém subjektu bylo, aby tyto pochybnosti vyvrátil a prokázal přijetí a uskutečnění zdanitelných plnění. Daňový subjekt je však neprokázal, neunesl tak své primární důkazní břemeno tím, že nepředložil daňové doklady k údajně přijatým zdanitelným plněním jako formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně. V rámci předložení důkazních prostředků se daňový subjekt zaměřil na prokázání uskutečnění plnění odběratele společností NB Distribuce s.r.o., IČO 02456796 (dále též „NB Distribuce“), což má prokazovat i uskutečnění plnění daňovým subjektem. Toto ovšem, kromě dalších pochybností, které daňový subjekt nevyvrátil, nic nemění na skutečnosti, že daňový subjekt nenaplnil ani základní podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně. Nárok na odpočet daně tak nebyl uplatněn v souladu s ustanoveními § 72 a § 73 ZDPH a jako takový musel být odepřen. Na základě těchto závěrů tak byla daňovému subjektu pro jednotlivá zdaňovací období vyměřena daňová povinnost na DPH. Správce daně následně v návaznosti na kontrolní zjištění vydal dne 15. 11. 2019 dodatečné platební výměry, které byly doručeny daňovému subjektu dne 30. 1. 2020.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále odůvodnil, proč dílem snížil doměřenou daň (a zprostředkovaně tak i související penále) pro zdaňovací období leden 2016, květen 2016, prosinec 2016, květen 2017 a červen 2017. Ze strany daňového subjektu nebylo mimo jiné prokázáno přijetí zdanitelných plnění spočívající v pořízení zboží či přijetí služby z jiného členského státu – řádek 3 a řádek 5 daňového přiznání. Správce daně přesto ponechal daňovým subjektem vykázané hodnoty na tomto řádku. Tuto vadu odvolací orgán odstranil v rámci odvolacího řízení tak, že vyloučil všechna zdanitelná plnění, která daňový subjekt v

předmětných zdaňovacích obdobích vykázal na ř. 3 a ř. 5 daňových příznání. Doměřená daňová povinnost daňového subjektu je proto snížena.

5. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
6. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že marně uplynula lhůta pro stanovení daně. Lhůta pro stanovení daně začala běžet u nejnovější daně (červen 2017) dne 26. 7. 2017 a skončila by tak dnem 26. 7. 2020. V ostatních případech začala běžet a skončila by podle § 148 odst. 1 daňového řádu ještě dříve. Daňová kontrola byla zahájena dne 8. 8. 2018; v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu tedy začala běžet od tohoto data nová lhůta pro stanovení daně, jež skončila dne 8. 8. 2021. Tato lhůta nebyla prodloužena o rok, neboť rozhodnutí o stanovení daně bylo žalobkyni doručeno dne 30. 1. 2020, což je dříve, než před 12 měsíci do uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 3 daňového řádu. Získání informací ze systému VIES není mezinárodním dožádáním ve smyslu § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu. Lhůta pro stanovení daně tedy nebyla stavěna z tohoto ani jiného důvodu podle § 148 odst. 4 daňového řádu. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 4. 11. 2021, což je po uplynutí prekluzivní lhůty dnem 8. 8. 2021. Došlo tak k prekluzi stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 a 3 daňového řádu. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 148 tohoto zákona.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že žalovaný nepřihlédl k výsledkům daňové kontroly daně z příjmu právnických osob za rok 2016 a 2017 u odběratele společnosti NB Distribuce, zahájené dne 9. 8. 2018 protokolem č. j. 1918289/18/2510-60562-507639. Správce daně náklady společnosti NB Distribuce na zboží přijaté od žalobkyně nerozporoval a daňově je uznal, a též uznal výdaj společnosti NB Distribuce na reklamní letáky ve vztahu k žalobkyni, kdy náklady byly prokázány smlouvami mezi dodavatelem POLTRADE Limited a žalobkyní, fakturami dodavatele vůči žalobkyni a platbami. Systém VIES nemůže zachytit plnění, které dodavatel nevykáže úmyslně či opomene, za to žalobkyně nemůže nést odpovědnost. V rozporu s tvrzením žalovaného bylo v uvedeném daňovém řízení společnosti NB Distribuce prokázáno, že tento odběratel přijal od žalobkyně zdanitelné plnění, a to zboží i letáky. Žalovaný však tyto důkazy nevzal v potaz a v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nepřihlédl k páté odvolací námitce.
8. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stanovení daně v předmětných případech nevycházelo z chování dodavatelů žalobkyně. Jejich chování však žalobkyni nelze klást k tíži. Pokud nebylo možno zjistit, zda dodavatelé žalobkyně své daňové povinnosti ve vztahu ke zdanitelným plněním poskytnutým žalobkyni splnili, nelze učinit závěr o dodržení či porušení principu neutrality DPH. Žalobkyně, která prokazatelně uskutečnila svá zdanitelná plnění, musela jistě tato zdanitelná plnění i dříve přijmout.
9. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na svou vzornou obchodní pověst, v minulosti se vždy snažila plnit daňové povinnosti vzorně. Žalovaný tudíž postupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010 sp. zn. IV. ÚS 591/08.
10. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že analýzami provedenými Ing. M. Ko., závěry řízení u společnosti NB Distribuce a svědeckou výpovědí Ing. M. Ku., prokázala, že v rozhodném období přijatá zdanitelná plnění použila ke své ekonomické činnosti.

11. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. *K prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že žalobkyně pomíjí, že v posuzované věci bylo dne 2. 8. 2018 Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, SKPV Most pod č. j. KRPU-149538-32/TČ-2018-040080-MX (tj. před uplynutím lhůt pro stanovení daně), zahájeno trestní stíhání žalobkyně i společnosti NB Distribuce jako právnických osob obviněných ze spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrZ“), spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 TrZ, a to mimo jiné u žalobkyně v souvislosti s daní řešenou v nyní projednávané věci a za předmětná zdaňovací období. Tudíž lhůty pro stanovení daně byly, resp. stále jsou stavěny, trestní stíhání nebylo dosud ukončeno. Po odpadnutí překážky zakládající stavění lhůt bude nutné přičíst další tři roky ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný trval na tom, že lhůty pro stanovení daně za předmětná zdaňovací období doposud marně neuplynuly. Zjištění ze systému VIES k plnění přijatým žalobkyní od plátců se sídlem v Kyperské republice, ještě více znevěrohodnila tvrzení žalobkyně. Úkon správce daně nahlížet do systému VIES běh lhůt neovlivní.
12. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že v bodě [77] napadeného rozhodnutí posoudil závěry správce daně učiněné ohledně společnosti NB Distribuce a její zprávy o daňové kontrole daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2016 a 2017 jmenované společnosti a dovedl, že závěry této zprávy korespondují se závěry žalovaného z napadeného rozhodnutí, neboť společnost NB Distribuce sice prokázala existenci sporných plnění, avšak neprokázala, že se jedná o dodávky od žalobkyně. Závěry správce daně učiněné při daňové kontrole daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2016 a 2017 jmenované společnosti tak nemohly změnit závěry ve zde posuzovaném sporu. Správce daně sice u společnosti NB Distribuce akceptoval existenci plnění, které NB Distribuce poskytla svým odběratelům, nicméně neměl za prokázané, že by tato plnění společnosti NB Distribuce poskytla právě žalobkyně.
13. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že žalobkyně uplatnila nároky na odpočet daně v rozporu s § 72, § 73 ZDPH, v důsledku čehož dochází k narušení principu neutrality DPH. Žalobkyně se dovolává principu, který sama porušila. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 2. 6. 2021 sp. zn. 52 Af 37/2020, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2021 sp. zn. 5 Afs 388/2019.
14. *Ke čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný poukázal na to, že prosté „vzorné“ plnění daňových povinností nemůže negovat možnost správce daně odepřít žalobkyni nárok na odpočet daně v případě nesplnění podmínek podle § 72 a § 73 ZDPH. Žalovaný k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2021 sp. zn. 2 Afs 341/2019.
15. *K pátému žalobnímu bodu* žalovaný setrval na stanovisku, že žalobkyně neunesla své primární důkazní břemeno, neboť nepředložila daňové doklady k údajně přijatým zdanitelným plněním, nesplnila tím formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně. Z logiky věci neprokázala pak faktické uskutečnění plnění v předmětných zdaňovacích obdobích. Pokud zdanitelná plnění nepřijala, nemohla evidentně ani žádná poskytnout. Nárok na odpočet daně tedy nebyl uplatněn podle § 72 a § 73 ZDPH a jako takový musel být odmítnut. Žalobkyně pomíjí, že tvrzení o jí uskutečňovaných zdanitelných plnění ničím nedokládá. Analýzy Ing. M. Ko. do předmětného sporu nevnášejí žádné nové skutečnosti schopné zpochybnit závěry správce daně. Svědek Ing. M. Ku. nebyl nijak způsobilý objasnit

výkon ekonomické činnosti žalobkyně, neboť o obchodních partnerech a ekonomické činnosti žalobkyně měl pouze nejasné povědomí, o obchodní společnosti NB Distribuce pak věděl toliko z kontrolních hlášení žalobkyně, a neměl možnost seznámit se s faktickým průběhem ekonomické činnosti žalobkyně, když nedisponoval prvotními účetními doklady, ani se osobně nesetkával s jednatelem žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích. Proto ani výslech Ing. Ku. nijak nepřispěl k osvětlení ekonomické činnosti žalobkyně. Žádný z důkazních prostředků nelze na základě zjištěných skutečností označit za důkaz prokazující oprávněnost uplatnění nároků na odpočet DPH podle § 72 a § 73 ZDPH.

16. Žalobkyně v replice setrvala na žalobní argumentaci. Doplnila, že argumentace trestním stíháním, které považuje za nezákonné, nebyla součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Při jednání konaném dne 26. 3. 2024 strany setrvaly na své argumentaci, žádné návrhy na doplnění dokazování neměly.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Soud předně konstatuje, že v obdobné věci totožných účastníků již rozhodoval, a to ohledně doměření DPH ve zdaňovacím období červenec – prosinec 2017 a leden, únor, březen a květen 2018, což je v období navazujícím na právě posuzované období. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 8. 2022 č. j. 18 Af 9/2022-52 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud kasační stížnost podanou žalobkyní rozsudkem ze dne 16. 10. 2023 č. j. 6 Afs 193/2022-40 zamítl. Žalobní námitky uplatněné v tamním řízení se z převážné části shodují s námitkami vznesenými v nyní projednávané žalobě, soud při jejich vypořádání též vycházel ze závěrů zmiňovaných rozsudků, neshledal racionální důvod se od nich odchýlit.
20. K *prvnímu žalobnímu bodu*, v němž žalobkyně namítala, že daň byla doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty pro její stanovení, soud konstatuje, že lhůta pro stanovení daně je upravena v § 148 odst. 1 daňového řádu (*daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení*).
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2021 č. j. 5 Afs 21/2020-56 dovodil, že lhůta stanovená v § 148 odst. 1 daňového řádu je lhůtou zákonnou, jedná se o lhůtu hmotněprávní, a není pochyb o tom, že je lhůtou prekluzivní. Pouze v jejím rámci lze zákonem stanoveným způsobem měnit výši daně ve prospěch daňového subjektu, ale i v jeho neprospěch. Uplynutím prekluzivní lhůty právo správce daně i daňového subjektu na stanovení daně, popř. její změnu, zaniká. K zániku práva uplynutím prekluzivní lhůty dochází přímo ze zákona a je třeba k němu přihlížet z úřední povinnosti.
22. Základní délku lhůty pro stanovení daně (3 roky) je přitom možné modifikovat, a to třemi typy úkonů. Jedná o úkony, které mohou běh lhůty prodloužit (§ 148 odst. 2 daňového řádu), nebo úkony, které její běh přerušují (§ 148 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 87 daňového řádu), anebo úkony, které její běh staví (§ 148 odst. 4 daňového řádu); podstatou stavení lhůty je, že tato neběží po dobu definovanou zákonem.

23. Pro posuzovanou věc je z pohledu vlivu na běh lhůty pro stanovení daně relevantní především pravidlo upravené v § 148 odst. 4 písm. c) a f) daňového řádu.
24. Podle § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu trestního stíhání pro daňový trestný čin související s touto daní.*
25. Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.*
26. Žalobkyně namítala, že lhůta pro stanovení daně za předmětná zdaňovací období uplynula dne 8. 8. 2021, přičemž napadené rozhodnutí jí bylo doručeno až 4. 11. 2021, po uplynutí prekluzivní lhůty.
27. Soud konstatuje, že lhůta pro stanovení daně za nejmladší zdaňovací období, jímž je červen 2017, by započala běžet dne 25. 7. 2017 a skončila by dne 25. 7. 2020. Jak uvádí žalobkyně, dne 8. 8. 2018 správce daně zahájil ve vztahu k předmětným zdaňovacím obdobím daňovou kontrolu, čímž by standardně nastaly důsledky předvídané v § 148 odst. 3 daňového řádu, tedy přetržení běhu prekluzivní lhůty a započetí běhu nové lhůty o stejné délce, jež by skončila dne 8. 8. 2021. Jak přitom uvádí žalobkyně, doručení dodatečných platebních výměrů dne 30. 1. 2020 by nevyvolalo následky předpokládané v § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť tato právní skutečnost nenastala v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně. Stejně tak je třeba žalobkyni přisvědčit, že postup spočívající v získání informací relevantních pro daňové řízení ze systému VIES skutečně není mezinárodním dožádáním ve smyslu § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, a proto nebyla lhůta pro stanovení daně z těchto důvodů stavěna, ostatně ani žalovaný nic takového netvrdí.
28. Žalovaný okolnosti týkající se nenaplnění podmínek uvedených v § 148 odst. 2 písm. b) a § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu nečinil ve vyjádření k podané žalobě spornými; byl však přesvědčen o tom, že byl v posuzované věci dán důvod pro stavění lhůty pro stanovení daně předvídaný v § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu, neboť probíhá trestní stíhání pro daňový trestný čin související s daní, jež je předmětem řešeného případu.
29. Ze správního spisu soud ověřil, že usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality, 1. oddělení, ze dne 2. 8. 2018 č. j. KRPU-149538-32/TČ-2018-040080-MX (viz příloha úředního záznamu žalovaného ze dne 25. 10. 2021 č. j. 40938/21/5300-21442-713011), bylo vůči žalobkyni jako obviněné právnické osobě zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrŘ“), pro pokračující zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. a) TrZ ve spolupachatelství podle § 23 TrZ, kterého se měla dopustit spolu se společností NB Distribuce (což je nyní odběratel žalobkyně) celkem 31. dílčími útoky podrobně popsány na osmi stranách usnesení, které se týkaly daňových věcí, mimo jiné i DPH za předmětné zdaňovací období, jako v nyní projednávané věci, a to prostřednictvím osob v usnesení jmenovaných, mimo jiné i Ing. M. Ko., v době od 24. 2. 2016 do 30. 6. 2018.
30. Žalovanému je třeba přisvědčit, že z popisu skutku z předmětného usnesení policejního orgánu je zjevné, že dané trestní stíhání bylo se žalobkyní (a jejím obchodním partnerem)

zahájeno pro daňový trestný čin související mimo jiné s DPH za zdaňovací období, jež jsou předmětem nyní řešené věci.

31. Z uvedeného vyplývá, že před uplynutím dosavadních lhůt pro stanovení DPH za předmětná zdaňovací období nastala okolnost zakládající stavění lhůty ve smyslu § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu. Není přitom podstatné, že tato okolnost způsobující stavění lhůty nastala dříve, než byla dne 8. 8. 2018 zahájena daňová kontrola. Podstatné je, že k zahájení trestního stíhání žalobkyně pro daňový trestný čin, který má souvislost s nyní projednávanou věcí, došlo dříve, než lhůta pro stanovení daně uplynula, a tedy že lhůta pro stanovení daně mohla být stavěna. Žalobkyně ve vztahu k uvedenému ničeho relevantního netvrdila, ani nebylo zjištěno, že by zmíněné trestní stíhání bylo před vydáním napadeného rozhodnutí ukončeno, či že by bylo usnesení o zahájení trestního stíhání odpovídajícím procesním postupem pro nezákonnost zrušeno.
32. Soud konstatuje, že námitka uvedená v replice, že argumentace trestním stíháním nebyla součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, byla učiněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., soud se jí proto nezabýval (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) Soud považuje za irelevantní, že argumentace trestním stíháním nebyla součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť právní otázku plynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně soud musí posoudit sám na základě objektivních skutečností.
33. Lze proto uzavřít, že lhůta pro stanovení DPH za předmětná zdaňovací období před vydáním napadeného rozhodnutí marně neuplynula. První žalobní bod není důvodný.
34. Soud nepřisvědčil ani námitkám *druhého žalobního bodu*, v němž žalobkyně tvrdila, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud nepřihlédl k výsledkům daňové kontroly daně z příjmu právnických osob za rok 2016 a 2017 u odběratele žalobkyně, společnosti NB Distribuce.
35. Správní soudy v minulosti opakovaně akcentovaly, že pokud jde o různé daňové povinnosti (na různých daních; nyní DPH a daň z příjmů právnických osob) odlišných daňových subjektů (nyní žalobkyně a její odběratel), má příslušný správce daně pravomoc posoudit u každého případu skutkové okolnosti samostatně a originárně, byť tyto skutkové okolnosti vycházejí ze stejných skutečností (týkají se téhož obchodního případu, resp. deklarovaného plnění). Jinými slovy, příslušní správci daně mohou, i pro pasivitu některého z obou daňových subjektů v důkazním řízení, dospět při posuzování identického skutkového děje k diametrálně odlišným závěrům: ve věci jednoho ze subjektů může být prokázáno, že se skutkový děj stal, ale ve věci druhého prokázán být nemusí, tj. pro účely určení daňové povinnosti se bude mít za to, že se nestal (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119, či ze dne 29. 5. 2013 č. j. 9 Afs 34/2012-40).
36. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůraznil, že obecně je možno konstatovat, že neunese-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007 č. j. 8 Afs 105/2005-59).
37. Na shora uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2019 č. j. 1 Afs 360/2018-29, a dovodil, že „*daňové řízení ve věci žalobkyně je nutno posuzovat jako samostatné daňové řízení, v němž daňový subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na*

výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Skutkové závěry z jiného daňového řízení tak u daňového subjektu v zásadě nemohou vyvolat žádné legitimní očekávání stran prokázaných skutkových okolností, neboť z důvodu specifčnosti rozložení důkazního břemene (procesní aktivita daňového subjektu v daňovém řízení má naprosto zásadní význam) nelze ani u případů s obdobným skutkovým stavem předvídat jejich výsledek. Ten totiž bude záviset zejména na tom, jaké úsilí daňový subjekt vyvinul k unesení svého důkazního břemene“. Dodal, že „řečené samozřejmě neznamená, že správce daně nemůže v daňovém řízení nijak zohlednit skutková zjištění jiného, úzce souvisejícího, daňového řízení. Jak uvedl soud v již citovaném rozsudku EURO PRIM, správce daně nemůže zjištění z takového řízení ignorovat (jinak by postupoval v rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení), to ovšem pouze za předpokladu, že daňový subjekt správci daně ve svém řízení souvislosti obou řízení předestře, odkáže na ně, výsledky navrhne provést jako důkaz, či jiným způsobem „vнесе do řízení“.

38. Podle ustálené judikatury je třeba důsledně rozlišovat principy uplatňování daně z příjmů a DPH. Správní soudy totiž ustáleně judikují, že principy uplatňování obou daní a jejich cíle jsou odlišné, čemuž odpovídá také jiná povaha a cíl dokazování. Podmínky a pravidla pro uznání daňových výdajů (pro účely daně z příjmů) a zákonné podmínky pro uznání nároku na odpočet DPH totiž nejsou shodné [viz § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“) a § 72 a 73 ZDPH].
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2022 č. j. 6 Afs 29/2021-38, uvedl, že „[j]ak Nejvyšší správní soud poukázal již ve své dřívější rozhodovací činnosti, „možnost odečíst daňové uznatelné výdaje na daň z příjmů (...) má daňový subjekt tehdy, prokáže-li faktické provedení dané platby (výdaje), její oprávněnost a souvislost s dosaženými příjmy. V případě uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty (...) je daňový subjekt povinen tvrdit a prokázat, že od jiného plátce této daně přijal zdanitelné plnění (v daném případě poskytnutí služby či dodání materiálu), že je použil při uskutečnění své ekonomické činnosti a že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je deklarováno v dokladech“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 Afs 159/2015 49, bod 54; viz také rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 142, nebo ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 Afs 92/2017 45). Uplatnění nároku na odpočet DPH tedy nelze jednoduše zaměňovat s daňovou uznatelností výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů“.
40. V souzené věci se jedná právě o takovou situaci obdobnou těm, ve vztahu, k nimž byly shora připomenuté závěry vysloveny. Žalovaný postupoval správně, když v souladu s ustálenou judikaturou v bodu [77] napadeného rozhodnutí konstatoval, že „daňová kontrola, na kterou odvolatel poukazuje, proběhla u jiné daně, než je DPH a navíc i u jiného subjektu (NB Distribuce s.r.o.). Nelze tak bez dalšího hodnocení správce daně učiněné v jiné daňové kontrole, vztahovat do daného řízení. Hodnocení důkazních prostředků správcem daně je totiž činěno v kontextu a specifických okolnostech toho konkrétního případu, když v tomto případě nejde např. ani o jiná zdaňovací období DPH u daňového subjektu, ale o jiný subjekt a zcela jinou daň.“ Žalovaný přitom zjevně neopomněl reflektovat, že za situace, kdy žalobkyně poukázala a domáhala se zohlednění závěrů učiněných v daňovém řízení ve věci NB Distribuce, nemohl tyto závěry a zjištění z jiného řízení ignorovat. Podle soudu žalovaný v bodu [77] napadeného rozhodnutí zcela dostatečně shrnul důvody, pro které zjištění vyslovená ve zprávě o daňové kontrole realizované ve vztahu k dani z příjmů právnických osob u společnosti NB Distribuce za zdaňovací období 2016 a 2017 nebyla způsobila ničeho změnit na závěru o nenaplnění podmínek nároku žalobkyně na odpočet DPH. Žalovaný dovodil, že závěry učiněné v daňovém řízení ve věci společnosti NB Distribuce odpovídají závěrům žalovaného

vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, přičemž s poukazem na konkrétní části zprávy o daňové kontrole společnosti NB Distribuce vysvětlil, že tento odběratel prokázal existenci sporných plnění, neprokával však, že se jednalo o dodávky od žalobkyně. Také v této souvislosti poukázal na výsledky prověřování deklarovaného kyperského dodavatele POLTRADE LIMITED VAT prostřednictvím systému VIES. Žalovaný tak podle soudu zcela dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů závěry správce daně učiněné při daňové kontrole na dani z příjmu právnických osob u společnosti NB Distribuce nebyly způsobilé změnit jeho posouzení v nyní řešené věci.

41. Jak je zřejmé ze shora uvedeného, žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval argumentací žalobkyně poukazující na daňové řízení ve věci NB Distribuce a tuto řádně vypořádal. V bodu [77] napadeného rozhodnutí popsal konkrétní důvody, pro které žalobkyni nepřisvědčil. Není tak důvodná námitka žalobkyně, že žalovaný v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nepřihlédl k její odvolací námitce.
42. Soud připomíná, že pouhá skutečnost, že příslušný správce daně odběrateli žalobkyně v daňovém řízení přiznal možnost odečíst daňově uznatelné výdaje pro účely stanovení daně z příjmů právnických osob, ještě se zřetelem k rozdílným principům uplatňování obou daní a odlišnostem v povaze a cíli dokazování, sama o sobě neznamená, že by správce daně musel v řízení týkajícím daňové povinnosti žalobkyně na jiné dani přiznat žalobkyni nárok na odpočet DPH u souvisejících plnění.
43. Žalovaný tedy v daném ohledu postupoval zcela v souladu s výše shrnutými judikaturními závěry. Žalobkyně nadto v podané žalobě v tomto směru nevznesla žádné konkrétní námitky. Omezila se na pouhé obecné tvrzení, že žalovaný nevzal závěry z jiného daňového řízení v úvahu, aniž by však jakkoli konkrétně a věcně zpochybnila východiska, na nichž žalovaný své odhlédnutí od těchto závěrů postavil.
44. Správní soudy přitom ustáleně judikují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadní míře předurčuje obsah a kvalitu soudního rozhodnutí. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Žalobkyně ostatně byla v daňovém řízení, jakož i v řízení před soudem, zastoupena advokátem, tj. právním profesionálem.
45. V souladu s výše uvedeným vypořádal soud námitky druhého žalobního bodu v obdobné míře obecnosti, v jaké žalobkyně tyto námitky vznesla. Dospěl přitom ze shora popsanych důvodů k závěru, že žalovaný v daném směru nezatížil napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát. Jak soud uvedl výše, žalovaný rozhodoval v souladu s ustálenou judikaturou a vyložil konkrétní důvody, pro které ani závěry z jiného daňového řízení vedeného u odběratele žalobkyně na jeho závěrech stran nenaplnění podmínek přiznání nároku na odpočet DPH nemohou ničeho změnit.
46. K námitce žalobkyně, že systém VIES nemůže zachytit plnění, které dodavatel nevykáže úmyslně či opomenutím, a žalobkyně nemůže za to nést odpovědnost, soud dodává, že žalovaný i v tomto případě v bodech [56] a [76] napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně a srozumitelně vysvětlil relevanci poznatků plynoucích z prověření relevantních skutečností v systému VIES. Žalobkyně není postihována za jednání jejích dodavatelů; nemůže jí však na daném skutkovém půdorysu svědčit nárok na odpočet, jež (jak příhodně uzavřel

žalovaný) uplatnila z důvodů popsaných orgány finanční správy v rozporu s § 72 a 73 ZDPH. Druhý žalobní bod neshledal soud důvodným.

47. Následně soud přistoupil k posouzení *pátého žalobního bodu*, v němž žalobkyně namítá, že bylo prokázáno použití přijatých zdanitelných plnění k ekonomické činnosti žalobkyně, a to analýzami Ing. M. Ko., závěry řízení u společnosti NB Distribuce a svědeckou výpovědí Ing. M. Ku.
48. Soud opětovně připomíná, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobkyně předmět soudního přezkumu vymezila jen nekonkrétními odkazy bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje za základ jí tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
49. Žalobkyně se v podané žalobě omezila na obecnou námitku o prokázání použití přijatých zdanitelných plnění k ekonomické činnosti žalobkyně shora uvedenými podklady, aniž by reagovala na závěry žalovaného vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vypořádal s obsahově souvisejícími námitkami vznesenými žalobkyní v průběhu daňového řízení a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah, podpořených závěry správních soudů, uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, resp. uzavřel, že ani uvedené tři skupiny důkazních prostředků, resp. podkladů pro rozhodnutí nepostačovaly z konkrétně specifikovaných důvodů pro závěr, že žalobkyni svědčí nárok na odpočet DPH.
50. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, podle nichž se žalobkyni v daňovém řízení nepodařilo předloženými důkazními prostředky v nezbytném rozsahu prokázat přijatá a uskutečněná plnění.
51. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury týkající se vzniku a uplatňování nároku na odpočet DPH je nutné nejprve ověřit, zda vůbec tento nárok vznikl.
52. Podle § 72 odst. 1 ZDPH má plátce daně nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Vznik nároku na odpočet DPH prokazuje plátce v první řadě daňovým dokladem ve smyslu § 73 ZDPH. Jak bylo opakovaně judikováno Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem, prokazování nároku na odpočet DPH je prvotně záležitostí dokladovou, současně je třeba respektovat soulad s faktickým stavem. Jak vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001 sp. zn. IV. ÚS 402/99 a ze dne 11. 2. 2008 sp. zn. I. ÚS 1841/07, důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. K unesení

důkazního břemene proto nemusí vždy stačit předložení formálně bezvadných daňových dokladů či jiných listin, byť se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi. Prokazuje-li daňový subjekt nárok na osvobození od DPH formálně bezvadnými písemnými prohlášeními a daňovými doklady, avšak současně existují pochybnosti o faktickém stavu, je na daňovém subjektu, aby prokázal existenci podmínek, za nichž vzniká nárok na odpočet DPH. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění opravdu došlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010 č. j. 1 Afs 10/2010-71). Pokud správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad shora uvedenou důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem.

53. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují *vážné a důvodné pochyby* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008 č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010 č. j. 1 Afs 39/2010-124). Za tímto účelem může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby prokázal skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně (§ 92 odst. 4 daňového řádu).
54. Soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že správce daně v průběhu daňové kontroly nabyt pochybnosti, zda byl žalobkyní nárok na odpočet uplatněn v souladu s § 72 a § 73 ZDPH. Tyto pochybnosti o přijetí a uskutečnění deklarovaných plnění v jednotlivých zdaňovacích obdobích vyjádřil ve Výzvě (výzva k prokázání skutečností ze dne 5. 12. 2018 č. j. 2479329/18/2510-60561-507903). Správce daně v ní poukázal na zcela konkrétní okolnosti, jež u něj vyvolaly pochybnosti o tom, zda deklarovaná přijatá zdanitelná plnění byla skutečně přijata a zda byla použita v rámci uskutečňování ekonomické činnosti žalobkyně, jakož i pochybnosti o správnosti a pravdivosti údajů o uskutečněných plněních v předmětných zdaňovacích obdobích. V podrobnostech soud odkazuje na Výzvu (viz shora) a na bod [18] napadeného rozhodnutí, kde žalovaný pochybnosti správce daně zrekapituloval. Žalobkyně přitom v žalobě nijak neobjasňuje uvedené podezřelé okolnosti, na jejichž základě dospěl správce daně k důvodným pochybnostem ohledně vzniku nároku

žalobkyně na odpočet DPH. Správce daně unesl důkazní břemeno, jež jej ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu tížilo, a přenesl tak podle § 92 odst. 4 daňového řádu důkazní břemeno zpět na žalobkyni, která byla povinna dále prokazovat pravdivost tvrzení o přijetí a uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění.

55. Z obsahu daňového spisu jednoznačně vyplývá, že ačkoli byla žalobkyně vyzvána k prokázání uvedených skutečností a byla poučena o tom, jaké doklady může za tímto účelem předkládat, žalobkyně na výzvu k prokázání skutečností ke svým tvrzením žádné daňové doklady ani jiné důkazní prostředky, které by její nárok na odpočet daně prokazovaly, nepředložila. Především důkazní prostředky získané od orgánů činných v trestním řízení již dříve deklarované pochybnosti správce daně dále prohloubily, jak bylo shrnuto především v bodě [22] napadeného rozhodnutí.
56. Orgány finanční správy dále neopomněly vyložit důvody, pro které tvrzení žalobkyně o deklarovaných zdanitelných plnění nebyly způsobilé prokázat ani důkazní prostředky, jež žalobkyně předkládala v závěrečné fázi daňové kontroly, jak žalovaný opět shrnul zejména v bodech [23] až [29] napadeného rozhodnutí. V bodech [38] až [59] napadeného rozhodnutí pak žalovaný popsal poznatky plynoucí z důkazních prostředků, jejichž provedení žalobkyně navrhla v odvolání, včetně jím obstaraných informací ze systému VIES k plněním přijatým žalobkyní od plátců se sídlem v Kyperské republice za relevantní období, tedy poznatky, s nimiž byla žalobkyně seznámena procesně relevantním způsobem již v průběhu odvolacího řízení. V bodech [62] až [77] se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, přičemž v této části znovu uvedl v reakci na odvolací argumentaci žalobkyně další své závěry k některým podkladům pro rozhodování. Žalovaný tedy podle soudu řádně a velmi podrobně odůvodnil svůj závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní ve vztahu k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH za předmětná zdaňovací období.
57. Žalobkyně přitom proti shora popsaným závěrům žalovaného brojí pouze obecnou námitkou, že analýzami Ing. M. Ko., závěry řízení u NB Distribuce a svědeckou výpovědí Ing. M. Ku. prokázala, že přijatá zdanitelná plnění použila ke své ekonomické činnosti, aniž by konkrétní závěry žalovaného o neunesení důkazního břemene vyjádřené v napadeném rozhodnutí, jakkoliv sporovala. Takto obecně koncipovaná žalobní argumentace nemůže obstát.
58. Soud vypořádal žalobní argumentaci v rozsahu odpovídajícím obecnosti její formulace, přičemž uzavírá, že hodnocení předmětných důkazních prostředků, resp. jimi získaných důkazů, ze strany žalovaného ob stojí.
59. Předložené „analýzy Ing. M. Ko.“ jsou fakticky rozborem fungování řetězce, v něm žalobkyně dodává zboží společnosti NB Distribuce, ta ho poté má dodávat svým zákazníkům, a mají zachycovat pohyb zboží od žalobkyně k zákazníkům jejího odběratele. Soud přitom se ztotožňuje s žalovaným, že předmětné důkazní prostředky nejsou způsobilé prokázat faktické uskutečnění dodávek zboží mezi žalobkyní a společností NB Distribuce. Jak přitom výstižně uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, předložené analýzy ničeho nemění na tom, že žalobkyně nenaplnila ani základní formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť nepředložila daňové doklady k deklarovaným přijatým zdanitelným plněním. Kromě toho nelze nezmínit, že prostřednictvím činnosti Ing. M. Ko. podle usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality, 1. oddělení, ze dne 2. 8.

2018 č. j. KRPU-149538-32/TČ-2018-040080-MX mělo k trestné činnosti žalobkyně (výše popsané) docházet.

60. Ke svědecké výpovědi Ing. M. Ku. podle protokolu ze dne 13. 2. 2020 č. j. 286054/20/2510-60562-507639 soud uvádí, že se ztotožnil se závěry žalovaného, že svědek nedokázal konkrétně objasnit výkon ekonomické činnosti žalobkyně, neboť o jejích obchodních partnerech a ekonomické činnosti měl pouze nejasné povědomí, přičemž o odběrateli společnosti NB Distribuce, věděl toliko z kontrolních hlášení žalobkyně. Jak uvádí žalovaný, Ing. Ku. neměl možnost seznámit se s faktickým průběhem ekonomické činnosti žalobkyně, nedisponoval prvotními účetními doklady ani se osobně nesetkával s jednatelem žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích.
61. K závěrům učiněným v rámci daňové kontrole u společnosti NB Distribuce, resp. k jejich nemožnosti změnit závěry učiněné správcem daně ve vztahu k nároku žalobkyně na odpočet DPH, se soud vyjádřil již v rámci předchozího žalobního bodu, na který zde pro úplnost odkazuje. Pátý žalobní bod tak není důvodný.
62. K námitkám *třetího žalobního bodu* soud uvádí, že žalobkyně námitky tohoto žalobního bodu koncipovala opět veskrze obecně, kdy namítala, že není zjevné, zda a jak byl naplněn princip neutrality, resp. tvrdila, že pokud prokazatelně uskutečnila svá zdanitelná plnění, musela jistě tato zdanitelná plnění i dříve přijmout. Totožné námitky žalobkyně vznesla v odvolacím řízení, s nimi se žalovaný řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že to byla naopak žalobkyně, kdo neprokázal přijetí ani uskutečnění předmětných zdanitelných plnění a uplatnila nárok na odpočet daně v rozporu s ustanoveními ZDPH. S těmito závěry se soud ztotožňuje. Žalobkyně přitom proti těmto závěrům přímo nebrojí, omezuje se pouze na shora uvedenou obecnou námitku. Ani taková argumentace žalobkyně nemůže obstát. V replice pak žalobkyně zcela odhlíží, že žalovaný napadeným rozhodnutím dodatečně platební výměry změnil. Přesto žalobkyně bez dalšího tvrdí, že „*žalovaný neuznává přijetí zdanitelných plnění ani společnosti NB Distribuce s. r. o., přesto, že v uskutečněných zdanitelných plnění žalobce je ponechal*“. Třetí žalobní bod není důvodný.
63. Soud neshledal důvodným ani *čtvrtý žalobní bod*, v něm žalobkyně poukazovala na vzornou obchodní pověst s tím, že se vždy v minulosti snažila plnit své daňové povinnosti vzorně, žalovaný proto postupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010 sp. zn. IV. ÚS 591/08. I v tomto případě žalobkyně pouze zopakovala svou odvolací námitku, na kterou reagoval již žalovaný v bodu [71] napadeného rozhodnutí. Žalobkyně přitom závěry žalovaného nijak relevantně nezpochybnila a ani nspecifikovala konkrétní důvody nesouhlasu se závěry žalovaného uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje, toliko ve stručnosti doplňuje, že žalobkyní tvrzené okolnosti nejsou způsobitelným důvodem pro to, aby finanční orgány mohly odhlédnout od toho, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet v rozporu s § 72 a 73 ZDPH. Soud přitom nezjistil, že by postup žalovaného odporoval žalobkyní odkazovanému rozhodnutí Ústavního soudu, jež se věnuje významu zásady správného stanovení daně. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.
64. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný,

avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu